

WOLFEN WEBBER SAU VISUL DE AUR
WASHINGTON IRVING

Cuprins

Capitol 1

—Plecaţi din gradina mea! urlă Wolfert Webber la copiii care intraseră să—i fure verzele. Când se întoarse în casă, îi zise nevestei: Oraşul creşte prea mult. Copiii ăştia pisălogi din vecini aduc numai necazuri.

Era în anii 1700, o vreme în care puternicul oraş New York era doar un orăşel cocoţat în vârful insulei Manhattan. Wolfert şi nevasta lui locuiau la periferie. Când strămoşii lui veniseră în Lumea Nouă, aduseseră cu ei cele mai bune verze din Europa. Familia lui creştea verze de mai multe generaţii. Wolfert era renumit pentru verzele lui.

În vremea aceea, oraşul se mărea cu repeziciune. Peste tot răsăreau case. Uliţele de ţară deveneau străzi aglomerate. Zgomotul şi oamenii îl deranjau pe Wolfert. Dar şi mai rău era felul în care oraşul cel prosper părea să îmbogăţească pe toată lumea cu excepţia lui Wolfert. Costul traiului creştea, dar el nu putea cultiva mai multe verze decât înainte. Aşa încât tot timpul era îngrijorat.

—N—ar fi aşa rău, îi spuse nevestei, dacă am fi doar noi doi. Dar trebuie să ne gândim la Amy.

Familia Webber îi oferise fiicei sale tot ce era mai bun. Învăţase să coasă cu multă îndemânare şi să pună tot fel ul de murături si conserve. Îi plăcea să planteze flori vesele printre verze, pentru a înfrumuseţa grădina.

Amy era o foarte drăgălaşă fată de şaptesprezece ani. Ca orice altă fată de vârsta ei, îşi dorea haine şi bijuterii frumoase.. Văzând inimioarele străpunse de săgeţi pe care şi le brodase pe batiste, Wolfert pricepu că era interesată de ceva mai mult decât plantarea florilor şi punere—a murăturilor.

Și interesul cel mai recent era reprezentat de persoana unui tânăr pe nume Dirk Waldron. Era fiul unei văduve sărmane, un tânăr puternic şi plin de viaţă, cu un chip proaspăt şi luminos. Vorbea puţin, dar petrecea vreme îndelungată cu familia.

Îi umplea pipa lui Wolfert. Ţinea de ghemul de lână al mamei când aceasta croşeta. Turna ceaiul şi dădea ceştile mai departe.

Deşi Amy îi arunca mereu lui Dirk priviri furişe şi ocheade, tatăl ei nu remarcase niciodată, şedea lângă foc fumând şi îngrijorându—se asupra banilor. Dar într—o noapte, când Amy îl conducea pe Dirk către ieşire, tatăl ei distinse sunetul clar al unui sărut.

—Să fie oare cu putinţă? se întrebă în sine. Fetiţa mea a ajuns femeie. Și, mai rău de—atât, s—a şi îndrăgostit.

Wolfert era un tată blând, dar prudent. Tânărul Dirk nu avea nici bani, nici pământ. Dacă cei doi tineri s—ar fi căsătorit, Wolfert ar fi trebuit să le dea un petic din ferma lui. Dar pământul de—abia ajungea să întreţină familia lui Wolfert. Îşi închipui că ar fi fost mai bine să înăbuşe această pasiune din faşă. Se duse la fiica lui şi dădu cărţile pe faţă.

—Nu vreau să—l mai văd pe Dirk Waldron în casa mea, îi zise. Ştiu ce crezi, dar e spre binele tău.

Amy plânse puţin din pricina aceasta. Dar, fiind o fată supusă, niciodată nu se bosumfla ori se supăra. De atunci înainte, nu—l mai primi pe Dirk în casă. Dacă vorbea cu el, vorbea pe geamul de la bucătărie ori peste gardul grădinii.

Locul preferat de petrecere a timpului pentru Wolfert era un han de ţară aflat la câteva poşte spre miazănoapte, dincolo de râu. Era o veche tavernă olandeză, unde el şi prietenii săi se adunau ca să arunce la ţintă cu potcoave, de cal şi să discute afaceri.

Într—o zi mohorâtă şi vântoasă de toamnă, Wolfert se duse la Kan. Toată lumea era înăuntru din pricina frigului. Fiind sâmbătă, era un grup destul de mare care şedea de vorbă.

Va fi o noapte friguroasă pentru căutătorii de aur, zise gazda.

—Sunt din nou la lucru? întrebă un ofiţer de armată englez care avea un singur ochi şi care zăbovea mereu prin han.

—Fireşte că sunt, zise gazda. Si au avut noroc de curând. Au scos o ulcică de aur de dincolo de livada lui Stuyvesant. Trebuie să fi fost îngropată acolo de pe vremea bătrânului Peter Stuyvesant, guvernatorul olandez.

—Fugi de—aici! Nu cred nici în ruptul capului, zise ofiţerul.
—Poţi să crezi sau nu, cum vrei, spuse gazda. Dar toată lumea ştie că Peter Stuyvesant a îngropat o grămadă de bani când au venit englezii să ne cucerească. Se spune că fantoma lui bântuie noaptea, arătând exact ca portretul lui.
—Eu tot zic că—s prostii, spuse ofiţerul cu un singur ochi.
—Ei bine, Corney Van Zandt l—a văzut, zise gazda. Umbla pe piciorului lui de lemn, la miezul nopţii, ţinând în mână o sabie ce strălucea ca focul. De ce ar umbla o fantomă dacă cineva n—ar săpa pe lângă comoara ei îngropată?

Wolfert Webber asculta cu mare atenţie vorbele acestea. Ori de câte ori conversaţia se îndrepta către comoară, îşi ciulea urechile. Cu siguranţă i—ar fi plăcut să găsească pentru el însuşi o parte din aurul acela îngropat.

Capitol 2

Următorul care vorbi fu un bătrân pe nume Peechy Pauw Van Hook. Ştia mai multe poveşti decât oricare om din han şi era întotdeauna nerăbdător să spună una.
—Oamenii au săpat după bani în multe locuri pe insula asta, declară. Înainte să găsească comoara, mereu au visat—o de trei ori. De obicei e vorba despre o grămadă de bani pe care vechii olandezi au îngropat—o cu mulţi ani înainte.
—Olandezii? Prostii! strigă ofiţerul englez. Toată comoara asta a fost îngropată de căpitanul Kidd si ai sai.
Începu să povestească despre căpitanul Kidd, cel mai mare pirat care străbătuse vreodată mările. Poveştile se încheiau întotdeauna când corsarul îşi îngropa prada în vreun loc ascuns acolo, pe insula Manhattan.
Wolfert Webber medita la toate acestea. În drum spre casă, nu se putea abţine să—şi închipuie imensa cantitate de comori îngropate în jurul lui. Ei bine, chiar în clipa aceea era cu putinţă să fi păşit pe deasupra unei grămezi de aur.
—De ce sunt eu atât de lipsit de noroc? se întrebă în sine. Alţii se duc la culcare şi visează bogăţii. În dimineaţa următoare se duc şi dezgroapă dubloni de aur ca şi cum ar fi cartofi. Dar eu visez doar necazurile mele. Și nu dezgrop decât verze.
În noaptea aceea se duse la culcare simţindu—se tare descumpănit. Dar imediat ce adormi, visă o comoară imensă îngropată în grădina sa. De fiecare dată cănd înfigea lopata, scotea mai mult aur, diamante şi saci de bani,
Când se trezi, era la fel de sărac ca întotdeauna. N—avea chef nici măcar să lucreze pământul. Şedea lângă vatră şi se gândea la comori îngropate.
În noaptea următoare, visă iarăşi aur. Petrecu ziua dorindu—şi ca visul să i se împlinească.
A treia noapte, de—abia putu să doarmă. Dar, cu siguranţă, imediat ce adormi, visul de aur îl vizită iarăşi.
—E lucru ştiut că un vis care se repetă de trei ori nu are cum să fie mincinos, declară în dimineaţa următoare.
Era atât de emoţionat, încât îşi îmbrăcă cămaşa pe dos. Era bogat! Tot ce avea de făcut era să dezgroape comoara îngropată în câmpul lui de varză.
La micul dejun, îi ceru lui Amy să—i pună un bulgăre de aur în ceai! Întinzându—i clătitele nevestei sale, îi zise să se servească cu un dublon de aur!
Problema era cum ar fi putut el să descopere comoara fără ca nimeni să ştie. Va săpa noaptea!
În fiecare noapte, ieşea pe câmp cu un târnăcop şi o lopată, săpând cât de repede putea la lumina felinarului. Străbătea câmpul în lung şi—n lat, căutând comoara. În curând, ordonatele sale straturi de varză ajunseră să arate ca un câmp de luptă.
—Desţeleneşti toate verzele! stăruia nevastă—sa pe lângă el.
—Îmi distrugi florile! se jelea fiică—sa.
—Nu contează, le încredinţa Wolfert. În curând voi fi bogat. Bogat!
Familia începu să creadă că Wolfert înnebunise. Chiar şi în somn vorbea despre aur şi perle şi diamante. Ziua umbla ca şi când ar fi fost în transă.
Jupânasa Webber se ducea la prietenele ei pentru a le povesti ultimele nerozii ale bărbatului ei. Iar Amy nu se putea concentra la cusut, îngrijorată cum era în privinţa tatălui ei.
—Înveseleşte—te, îi zicea Wolfert. Într—o bună zi vom fi la fel de bogaţi ca familiile Van—Horn şi Van Dam. Ei bine, în curând însuşi guvernatorul va fi bucuros să ți—l dea de bărbat pe fiul lui.
Amy nu făcea altceva decât să scuture din cap.
Wolfert continuă să sape. În vis nu i se spusese cu precizie unde anume să găsească comoara. Deoarece câmpurile sale cu varză erau întinse, trebuia să încerce peste tot. Săpa şi iar săpa, dar mai avea cale lungă atunci când veni iarna.

Pământul îngheţă bocnă, iar noaptea era prea frig pentru a săpa. Dar imediat ce broaştele anunţară sosirea primăverii, Wolfert se întorsese din nou la săpat.

În timpul zilei, nu mai muncea deloc; doar pierdea vremea. Noaptea se ducea pe câmp şi săpa groapă după groapă. Nu găsi nimic. În loc să se îmbogăţească, îşi neglija recoltele şi ajunse mai sărac ca niciodată.

Toată vara săpase după comoară. Înainte să prindă de veste, veni din nou toamna. Nu găsise încă niciun strop de aur.

Când veni din nou vremea friguroasă, nu făcuse obişnuita sa provizie de varză. Familia sa trebui să—şi mănânce de sub unghii ca să supravieţuiască.

— Ce poate fi mai rău, întrebă, decât să te zgârceşti la mărunţiş, când ai o comoară care zace îngropată în pământul tău? Simţindu—se cumplit, desţelenea câmpul şi continua să se îngrijoreze.

La început, vecinii lui crezură că bietul Wolfert o luase razna, aşa că îl compătimeau cu toţii. Dar apoi se duse vestea că Wolfer era falit, aşa că toţi îl ocoleau.

Singurul care continua să vină pe la ei era Dirk Waldron. Mai era încă îndrăgostit de Amy şi ea încă îi mai zâmbea de la fereastra bucătăriei. Părea să o iubească mai mult acum, că era cu adevărat săracă.

Capitol 3

Multe luni trecură de când Wolfert nu se mai dusese la hanul de ţară în care obişnuia să—şi petreacă vremea. Într—o după—amiază de sâmbătă, plângându—şi aprig de milă, ieşise într—o plimbare lungă şi se trezi lângă han.

Se întrebă dacă să intre sau nu. Se părea că prietenii lui nu mai voiau să—l vadă. Dar avea nevoie să stea de vorbă cu cineva, aşa că deschise uşa.

Vechii lui tovarăşi erau cu toţii acolo, împreună cu un străin care îi atrase imediat atenţia lui Wolfert. Nou—venitul acesta avea trăsăturile aspre ale unui marinar. Chipul îi era însemnat cu o cicatrice lungă care—i brăzda obrazul şi îi despica buza de sus, lăsându—i dinţii la vedere. Vorbea cu voce tare şi le comanda tuturor celor din jur.

—Te întrebi cine—i străinul ăsta, zise Peecky Pauw, trăgându—l pe Wolfert deoparte. E o poveste ciudată.

Cu câteva luni mai înainte, în timpul unei furtuni cumplite, omul acesta eşuase pe ţărm împreună cu imensul lui cufăr marinăresc. Luase o cameră la han şi de atunci rămăsese acolo, dea mai mare parte a timpului şi—o petrecea şezând la fereastră şi privind apele prin telescop. Se uita la fiecare vapor care se apropia.

—Ar trebui să auzi poveştile pe care le spune, îi şopti Peechy Pauw lui Wolfert. Ştie despre fiecare pirat din ultimii douăzeci de ani. Îi place să povestească despre luptele teribile cu galioanele spaniole încărcate cu comori.

Nimeni nu îndrăznea să—l contrazică pe marinar, Dacă o tăceau, el striga:

—De unde ştii? Ai fost tu acolo?

De fapt, mulţi dintre bărbaţii care se adunau la ban începură să se întrebe dacă acestea erau poveşti pe care străinul le auzise sau chiar era pirat el însuşi. Pesemne că ajutase la jefuirea vaselor despre care vorbea. Poate că luase el însuşi parte la bătăliile acelea crude. Proprietarul banului dorea să se descotorosească de străin, dar nu ştia cum.

Wolfert era uimit să audă de sosirea acestui bărbat ciudat. Era şi nerăbdător să afle orice relatare nouă referitoare la comoara piratului. Se aşeza unde putea să audă cel mai bine tot ce se vorbea în încăpere. Hotărât lucru, marinarul începu curând să povestească despre capturarea de către piraţi a unui vapor de marfă spaniol.

—A fost o luptă cumplită, zise el. Câţiva piraţi au fost împuşcaţi. Dar au continuat să atace echipajul vasului, zăngănindu—şi săbiile, ceva de groază. Au capturat vaporul. Dar un gentilom spaniol care era la bord nu voia să se predea. I—a dat căpitanului piraţilor o lovitură teribilă de sabie chiar în faţă.

—C e—au făcut cu prizonierii? întrebă Peeeky Pauw.

—I—au aruncat pe toţi peste bord, răspunse marinarul cu un rânjet răutăcios.

O tăcere de moarte, se aşternu după aceste vorbe. Toţi orăşenii cumsecade de faţă priviră la cicatricea adâncă ce brăzda faţa străinului. Se foiră neliniştiţi în scaune.

Ofiţerul cu un singur ochi căuta mereu să întreacă poveştile marinarului. Acum începu o poveste lungă despre căpitanul Kidd şi ai sai.

—Şi când avură comoara în mâini, zise, încheind povestea, se îndreptară pe apă spre Hudson şi o îngropară pe o insulă.

—Nici vorbă! strigă marinarul. Kidd n—a venit niciodată pe Hudson ca să îngroape vreo comoară.

—Îţi zic eu c—a venit, insistă ofiţerul.

—Şi, la urma urmelor, ce ştii tu despre asta? întrebă marinarul.

—Eram la Londra când căpitanul Kidd a fost judecat pentru piraterie, zise ofiţerul. L—am văzut spânzurat.

—Mai bine spânzurau un om de uscat, fu replica marinarului.

Ofiţerul nu răspunse. Rămase tăcut, uitându—se cu amărăciune la străin.

—Trebuie să încuviinţez, spuse Peechy Pauw, căpitanul Kidd nu a îngropat niciodată niciun ban pe aici. Dar au fost destui piraţi care obişnuiau să tragă în micul golf din insula Manhattan şi să—şi ascundă prada. Ei bine, îmi aduc aminte o dată...

Fu întrerupt de către marinar, care bătu cu pumnul în masă.

—Voi ăştia! zise el. Mai bine i—aţi lăsa în pace pe corsari şi comorile lor. S—au luptat zdravăn pentru bani. Vouă, oamenilor de uscat, n—ar trebui să vă treacă prin cap să dezgropaţi comorile, dacă nu vreți să daţi de belea.

Peecky Pauw îşi înghiţi limba. Peste încăpere se aşternu tăcerea. Marinarul scoase un ceas spaniol, se uită la el, apoi plecă sus în camera lui.

Wolfert Webber ascultase cu atenţie această discuţie despre piraţi. Toate poveştile astea erau pline de aur şi diamante şi dubloni sclipitori. Dar străinul, credea Wolfert, trebuie să fi fost el însuşi pirat. Cu siguranţă ştia adevărul despre comoara îngropată.

Capitol 4

După ce marinarul se retrase sus în camera lui, toată lumea îl îndemnă pe Peechy Pauw să—şi continue povestea. Un tunet răsunase afară şi din cauza ploii nimeni nu voia să plece spre casă până ce nu trecea furtuna.

—Toată lumea îl cunoaşte pe bătrânul Sam, începu Peechy. E bătrânul negru care pescuieşte în jurul insulei ăsteia de mai bine de cincizeci de ani. Într—o seară, în tinereţile lui, îşi încerca norocul pe lângă Poarta Iadului.

După cum zicea povestea, Sam era atât de absorbit de pescuitul lui, încât nu observă că se schimbase fluxul. Curenţii şi vârtejurile erau atât de primejdioase prin părţile acelea, că fu nevoit să aştepte până ce fluxul se schimbă iarăşi, înainte de a o apuca spre casă.

Odată cu venirea nopţii, o furtună se anunţa dinspre apus. Sam îşi trase barca într—un golf de—a lungul ţărmului insulei Manhattan. O legă sub un copac. Ocrotit de baldachinul de frunze, rămase în aşteptare, în vreme de vântul urla, iar fulgerul scânteia. Se cuibări pe fundul bărcii şi adormi.

Când se trezi, furtuna trecuse şi totul era liniştit. Noaptea era foarte întunecată. Sam începu să—şi dezlege barca atunci când văzu o lumină apropiindu—se iute de—a lungul apei. Era felinar la prova unui vas,

—Ăsta—i locul, auzi o voce. Uite inelul de fier.

Barca fu legată în micul golf alături de cea a lui Sam. Cinci bărbaţi cu feţe înfricoşătoare coborâră pe mal, trăgând ceva greu în urma lor. Îşi duseră povara în tufişuri.

Curios, Sam se strecură afară din barca sa şi se cocoţă pe o movilă deasupra locului spre care se îndreptau bărbaţii.

—Ai adus hârleţele? întrebă unul.

—Uite—le, zise altul. Trebuie să săpăm adânc, ca să n—o găsească nimeni.

Lui Sam îi îngheţă sângele în vene. Trebuie că erau criminali pe cale să—şi îngroape victima. Ei bine, lui Sam îi plăceau misterele. În loc să se furişeze înapoi în barcă, se hotărî să se târască şi mai aproape. Se mişcă puţin câte puţin, atent să nu facă niciun zgomot. Curând ajunse la o stâncă mare. Când îşi înălţă capul deasupra locului în care săpau bărbaţii, rămase înmărmurit, îngrozit să nu scoată cel mai mic sunet.

Deja groapa fusese umplută la loc. Bărbatul înlocui brazda de iarbă şi împrăştie frunze deasupra ei, pentru ca nimeni să nu observe că pământul fusese săpat.

—Nici diavolul în persoană n—o mai găseşte acum, zise un bărbat.

—Criminalilor! strigă Sam fără să stea pe gânduri.

Toţi bărbaţii îşi ridicară privirea către locul din care Sam trăgea cu ochiul de dincolo de stâncă.

—Prindeţi—l! strigă unul.

Sam auzi cum era ridicat trăgaciul unui pistol, dar el deja o luase la fugă. Alergă printre tufişuri cât putu de repede. Îi putea auzi pe criminali venind în urma lui.

Curând ajunse la marginea prăpastiei care domina golful în care îşi lăsase barca, dra un perete abrupt, nu putea merge mai departe. Unul dintre bărbaţi îl văzu acolo sus. Jndreptă pistolul spre el şi trase.

Glonţul trecu şuierând pe lângă capul lui Sam. Dar Sam era destul de isteţ ca să scoată un ţipăt şi să cadă la pământ. Împinse o piatră mare în prăpastie, care căzu zgomotos în apă.

—Pân—aici i—a fost, zise bărbatul către tovarăşii lui. Nu va povesti nimic nimănui, decât peştilor.

Acum Sam se furişă pe malul apei şi se urcă încetişor în barca lui. Pluti în derivă, lăsând curentul să—l ducă pe râu în jos o bucata de drum până ce cuteză să vâslească. Apoi se îndreptă către casă cât de repede putu. Nu se simţi în siguranţă până ce nu se văzu în pat. Aici Peeeky Pauw îşi încheie povestirea şi trase o duşcă.

—Asta—i tot? întrebă ofiţerul eu un singur ochi. Sam nu a aflat niciodată ce îngropaseră?

—Asta—i tot. Şam nu era atât de nerăbdător să se întoarcă acolo. De ce ar fi căutat un cadavru, de vreme, ce criminalii erau departe?

—Dar eşti sigur că îngropau un cadavru? întrebă Wolfert. Deja se încredinţase că era o comoară în aur.
—Sunt singur, zise Peeeky. Încă mai bântuie ruinele casei ăleia, nu departe de Poarta Iadului.
—Astea—s prostii! zise ofiţerul. Nu—s altceva decât poveşti de—ale babelor.
—Ba nu sunt, declară Peeeky. Eu le cred ca şi când mi s—ar fi întâmplat mie.

Wolfert nu mai zicea nimic. Dar mintea îi era plină de dubloni de aur. Asta îngropaseră piraţii, iar el o ştia. Deja se gândea la un chip în care să găsească locul. Apoi doar ar fi dezgropat comoara şi ar fi fost bogat.

Urmă o tăcere scurtă. Pentru moment, furtuna se domolise.

Apoi, oamenii auziră pocnetul tare al unei împuşcături, care venea de afară. Alergară la fereastră. De jos, dinspre apă, auziră pe cineva ţipând. Apoi o altă împuşcătură.

Ce putea fi asta?

Capitol 5

—Cine—i acolo? strigă marinarul cel ciudat din camera lui de la catul al doilea. Își deschisese fereastra. Oamenii de jos îl puteau auzi strigând în noapte.

Cineva răspunse. Glasul părea să vină chiar din râu. Dar când fulgerul brazdă cerul, nu se văzu nimeni.

Auziră o bubuitură asurzitoare şi apoi un sunet târşâit venind de deasupra, ca şi cum cineva ar fi mutat mobilă. Marinarul chemă un servitor să vină să—l ajute.

Câteva clipe mai târziu, îşi făcu apariția jos. Ajutat de servitor, căra marele lui cufăr marinăresc.

Proprietarul hanului era uluit.

—Doar nu pleci pe apă în mijlocul unei furtuni ca asta, zise.

—Furtună! râse batjocoritor marinarul. Numeşti stropeala asta furtună?

—O să te uzi până la piele şi o să mori de frig, spuse Peechy Pauw.

—La naiba! zise marinarul. Nu—i tine lecţii despre vreme unui om care a navigat prin uragane.

Auziră din nou vocea din mijlocul apei.

Marinarul, ajutat de servitor, smuci voluminosul cufăr marinăresc afară din han şi—l porniră în jos către mal.

Nu le venea să creadă că se îndrepta de—adevăratelea înspre valurile sălbatice ale furtunii. Ieşiră cu un felinar ca să—l urmeze prin vale.

—Scăpaţi de lumina aia, strigă o voce răguşită dinspre apă. Nimeni n—are trebuinţă de lumină aici.

—La naiba! urlă marinarul. Întoarceţi—vă cu toţii la han! N—aveţi treabă să vă ţineţi după mine!

Wolfert şi prietenii lui se dădură câţiva paşi înapoi. Curioşi să vadă ce se întâmplă, priveau din tufişuri. O strălucire a fulgerului dezvălui o barcă plină cu oameni, aflată aproape de mal. Se înălţa şi se afunda cu fiecare val. Oamenii de—abia puteau să se ţină agăţaţi de mal printr—o prăjină lungă.

Marinarul sprijini un capăt al cufărului marinăresc pe una din laturile bărcii şi apucă de un mâner ca să—l ridice. Chiar atunci, un val împinse barca de la ţărm. Cufărul se scufundă cu zgomot în apă, trăgându—l pe marinar după el. Amândoi dispărură îndată în adâncuri.

—Păzea! strigară bărbaţii de pe mal. Barca era trasă de curent.

Wolfert crezu că aude un strigăt de ajutor. Dar când veni următorul fulger, apa în care căzuse, marinarul era liniştita, iar barca dispăruse. Doar valurile se spărgeau de stânei.

Bărbaţii se întoarseră la han, peste măsură de tulburaţi de ceea ce văzuseră.

—Măcar şi—a plătit nota înainte să plece, zise proprietarul banului.

—A venit pe vreme de furtună şi a plecat pe vreme de furtună, zise Peecky Pauw. Nu știe nimeni de unde—a venit, nu ştie nimeni unde s—a dus.

—S—a înecat, zise Wolfert.

De—acum furtuna care uriaşe în jurul hanului se oprise. Era aproape miezul nopţii, aşa că toţi bărbaţii se îndreptară spre casă. La plecare, fiecare dintre ei aruncă o privire îngrijorată înspre ţărmul unde dispăruse marinarul. Wolfert aproape că se aştepta să—l vadă acolo, plutind pe cufărul lui marinăresc, în lumina lunii.

Nu se putea opri să se gândească la povestea bătrânului Sam. Era încredinţat că ştia povestea adevărată. Bărbaţii din barcă nu erau criminali, erau piraţi. Veniseră să—şi îngroape comoara. Comoara aceea zăcea încă pe undeva, aşteptând să fie descoperită.

În cele din urmă, Wolfert îşi dădu seama de o cale sigură de a găsi comoara pe care o căutase în toţi aceşti ani nesfârşiţi. Îl va pune pe bătrânul Sam să—l conducă la locul aventurii sale și să—i arate locul precis. Apoi va dezgropa aurul şi va fi bogat pentru tot restul vieţii.

Wolfert era nerăbdător. Trebuia să—l găsească pe bătrânul Sam!

—Am pescuit în apele astea dinainte să te fi născut tu, zise Sam când Wolfert îl găsi în cele

din urmă. Lucrul ăsta despre care vorbeşti tu s—a petrecut cu multă vreme în urmă.

Sam locuia în vârful Manhattanului, acolo unde se află acum cartierul numit Battery. Îşi ridicase o cabănuţă din lemnele aduse la mal de apă şi din bucăţile de vase scufundate lângă vechiul fort de acolo.

Wolfert îl puse să—i spună povestea nopţii în care bărbaţii îngropaseră ceva de—a lungul malului.

—Nimeni nu a descoperit ce au îngropat bărbaţii aceia, aşa—i? întrebă Wolfert.

—N—am de unde să ştiu, zise Sam. Stiu că—s mulţi nebuni prin împrejurimi. Îşi pierd vremea săpând după aur, când ar putea să pescuiască.

Acum Sam era un bătrân cu părul alb. Wolfert îi făgădui să—l plătească frumuşel dacă îl va conduce la locul precis în care avusese loc aventura sa. Sam fu bucuros să o facă.

—Nu putem să mergem chiar acum, zise Sam. Nu—i bun fluxul.

—Mergem pe jos, spuse Wolfer. Era nerăbdător să—şi ia aurul, nu voia să mai aştepte nicio clipă.

Merseră cam cinci mile pe ţărmul estic la Manhattanului. Îşi croiau drum printre tufişurile neîngrijite şi printre mărăcini, până ce ajunseră într—un loc în care cândva fusese o casă. Acum era numai o grămadă de dărâmături, cu două hornuri care încă stăteau în picioare.

—Asta, se gândi Wolfert, e caraghioasa aia de casă bântuită despre care vorbeşte lumea.

Cei doi bărbaţi coborâră pe malul apei. Sam îi arătă cu degetul golful în care bărbaţii debarcaseră. Un inel de fier era încă înfipt în stâncă. Deasupra lui, se aflau trei cruciuliţe scrijelite pe suprafaţa pietrei.

Le luă mai mult să găsească locul gropii. Era noapte atunci când Sam venise prima dată acolo, iar el era mai interesat de ceea ce făceau oamenii, decât de locul în care o făceau.

În cele din urmă ajunseră la locul pe care Sam îl socoti a fi cel potrivit.

—Uite! exclamă Wolfert. Sunt aceleaşi trei cruci scrijelite în piatră. Probabil lăsate aici ca semn. Acum, zi—mi, unde—au săpat bărbaţii?

—Nu sunt întru totul sigur de asta, spuse Sam. Poate că a fost acolo. Ori ar fi putut fi lângă tufa aia de dud, ori ar fi putut fi sus, movila aia.

—Ei bine, e prea târziu ca să mă apuc de săpat acum zise Wolfert. Oricum, n—am adus lopeţi. Va trebui să ne întoarcem.

Cei doi se îndreptară spre casă. Când trecură prin dreptul fermei celei vechi, un zgomot le atrase atenţia. Se uitară într—acolo și văzură un bărbat cărând un sac înspre casa în ruină.

—O, Doamne! exclamă Wolfert. E marinarul de la han, cel care s—a înecat în râu ieri.

În clipa aceea, marinarul se întoarse şi îşi flutură pumnul către Wolfert cu un gest amenințător.

Wolfert nu mai zăbovi prin preajmă ca să vadă mai multe. Și el, şi Sam o rupseră la fugă. Alergară printre tufişuri şi nu încetiniră până ce nu ajunseră pe drumul ce ducea în oraş.

Acum Wolfert nu era sigur că voia să se întoarcă în locul acela bântuit. *Hălăduia* pe lângă casa lui toată ziulica, visând la aur şi la fantoma misteriosului marinar. Vorbea în somn şi era necăjit de coşmaruri.

Nevastă—sa se hotărî să—l cheme pe doctorul Kipper. Era vestit în Manhattan nu doar datorită dibăciei sale de vindecător, ci şi pentru că ştia totul despre vrăjitorie şi farmece.

—Nu—i de mult în firea lui, doctore, zise jupâneasa Webber. N—ai putea, rogu—te, să faci ceva?

Doctorul Kipper o ascultă cu atenţie pe femeie, în vreme ce ea descria purtarea bărbatului ei. Era în chip deosebit interesat de preocuparea lui Wolfert de a căuta aur.

Adevărul era că şi doctorul Kipper era nerăbdător să se îmbogăţească săpând după comori îngropate. Aşa că, în loc să—l vindece pe Wolfert de obsesia lui de a săpa, se molipsi şi el de aceeaşi boală.

—Sunt sigur că ai dreptate în privinţa banilor îngropaţi acolo, îi spuse doctorul lui Wolfert. Dar trebuie să—i dezgropi cu grijă şi în mare taină. Și mai cu seamă îţi trebuie o baghetă fermecată.

—De unde să iau aşa ceva? întrebă Wolfert.
—Cred c—aş putea să fac rost de una, zise doctorul Kipper. Aş vrea să te ajut cu tot ce pot.
Era grozav. Wolfert se bucura că un om cu carte îl ajuta să caute comoara.
Jupâneasa Webber era mulţumită că vizitele doctorului păreau să—i fie de mare folos bărbatului ei. Nu știa mare lucru despre faptul că cei doi bărbaţi puneau la cale să plece împreună ca să caute comori îngropate.

Capitol 6

—Ei, nu vreau să te îngrijorezi, îi zise Wolfert nevestei când sosi noaptea plecării lui în aventură. S—ar putea să nu mă întorc pană dimineaţă.

Desigur, vestea aceasta o făcu să se îngrijoreze. Și ea, şi Amy îl implorară pe Wolfert să nu se ducă. Dar nimic nu—l putea opri. Se porni la drum sub un cer înstelat. El şi doctorul Kipper se întâlniră cu Sam pe ţărm şi, în curând, vâsleau cu toţii în susul râului.

—Aţi auzit ceva? îi întrebă Wolfert pe ceilalţi.

—Ce—i? răspunse doctorul.

—Sună ca şi când cineva ar vâsli în urma noastră, zise Wolfert.

Într—adevăr, se auzeau sunete înfundate de rame. Sam vâsli mai repede. Sunetele dispărură în urma lor.

În curând ajunseră în golf şi legară barca de inelul de fier. Se mişcau cât de încet puteau. Fiecare zgomot îi făcea să tresară.

—Ăsta—i locul, zise Wolfert. Uite cele trei cruci. În timp ce Wolfert ţinea felinarul, doctorul umbla, cu bagheta fermecată, care era doar o rămurea despicată. La început nu se întâmplă nimic. Apoi ca prin minune, bagheta începu să se învârtă în mâinile doctorului. Căzu pe jos în clipa în care indica spre pământ.

—Ăsta—i locul precis, şopti doctorul Kipper.

—Să sap? întrebă Wolfert.

—Nu, bineînţeles că nu! Trebuie să încheiem ritualul ca să alungăm duhurile rele.

Doctorul trasă un cerc în care să stea toţi trei. Aprinse un foc din câteva rămurele. Fumul ierburilor care ardeau îl făcu pe Wolfert să strănute. Doctorul citi câteva cuvinte dintr—o carte, apoi zise că era timpul să sape.

Sam începu să sape cu hârleţul. Mult timp aruncă afară din groapă nisip şi pietriş. Wolfert se aplecă înăuntru, ţinând felinarul, în căutarea primei scânteieri a aurului.

Dar săpatul continuă. Groapa se adânci din ce în ce mai mult. Nu descoperiseră nimic altceva decât pietre.

Deodată hârleţul atinse ceva gol pe dinăuntru.

—E un cufăr, zise Sam.

—Plin cu aur! spuse Wolfert. Niciodată nu fusese atât de fericit.

Îndată după ce vorbise, cei trei bărbaţi auziră un zgomot deasupra lor. Wolfert se întoarse. Iţindu—se pe deasupra unei stânci, era faţa brăzdată de cicatrice a marinarului înecat!

Wolfert scăpă felinarul şi o luă la fugă. Prin întuneric, cei trei bărbaţi alergară în trei direcţii diferite. Wolfert se prăbuşi printre tufişuri. Auzi pe cineva prăbuşindu—se chiar lângă el. Alergă şi mai repede, dar nu reuşi să scape.

Într—o clipă se trezi pe marginea prăpastiei de pe malul râului. O mână îl înşfăcase. Se întoarse şi începu să se lupte cu cineva. Era prea întuneric ca să vadă cine era.

Deodată un alt bărbat se desluşi din umbră şi îl înşfacă pe urmăritorul lui Wolfert. Acum cei doi se luptau între ei. Wolfert nu putea fugi pentru că se afla exact pe marginea prăpastiei.

Unul dintre cei doi îl aruncă pe celălalt în hău. Wolfert îl auzi cum cade cu zgomot în apa de dedesubt. Acum celălalt venea după el. Tot putea să vadă era conturul unei siluete. N—avea unde să fugă.

—Păzea, strigă Wolfert. Începu să coboare râpa abruptă.

În clipa următoare, alunecă. Se rostogoli în jos, izbindu—se dintr—o stâncă într—alta şi dintr—un tufiş într—altul.

....

Când Wolfert deschise ochii, lumina zorilor se arăta pe cer. Se trezi zăcând pe fundul unei bărci.

Era prea suferind şi prea înţepenit ca să se uite măcar în jurul lui.

—Stai potolit, jupâne Webber, zise o voce. Wolfert şti a vocea aceea. Era Dirk Waldron,

peţitorul fiicei sale.
—Nevasta ta m—a implorat să mă ţin după tine, explică Dirk. Se temea de ce s—ar putea întâmpla. Dar mi—a fost greu să ţin pasul cu tine. Am ajuns la timp ca să te salvez de atacatorul tău, cine—o fi fost el.
Aşa că, în loc să se întoarcă acasă încărcat cu comori, Wolfert trebui să fie cărat pe o targa, fără nicio recompensă pentru truda sa. Când îi ascultară povestea, unii se duseră să sape şi ei. Nu găsiră nimic.
Până în ziua de azi, misterul nu a fost descoperit. Era cu adevărat o comoară acolo? A găsit—o altcineva? Nimeni nu ştie.
Wolfert nu era în stare să se îngrijoreze de comoară sau de piraţi sau de orice altceva. Zăcu bolnav în pat, îngrijit de nevastă şi de fiică. Îi oblojiră rănile şi şezură la căpătâiul patului său de dimineaţă până seara.
Toți vechii prieteni ai lui Wolfert veniră să—i ureze cele bune. Adulţi aduseră ierburi şi felurite ceaiuri despre care ziceau că—l vor ajuta să se pună pe picioare. Dirk Waldron veni în fiecare zi să—l înveselească.
Nimic nu—i făcea bine. Wolfert era din ce în ce mai slăbit. Nu putea face nimic decât să geamă şi să suspine.
Și pentru ca lucrurile să fie şi mai rele, îi ajunse la urechi faptul că se proiecta o noua şosea. Urma să treacă exact prin mijlocul straturilor lui de varză.
—Asta va desăvârşi ruina mea, oftă el. Ce se va alege acum de fata mea?
—Las—o pe Amy în seama mea, răspunse Dirk. Voi avea mare grijă de ea.
Wolfertîl privi pe tânărul puternic şi arătos. Știa că era bărbatul potrivit pe care fiica lui să—l ia de soț.
—Ai binecuvântarea mea, zise. Acum adu un avocat, ca să—mi fac testamentul. Nu mai am mult de trăit.
Avocatul sosi. Toată lumea era foarte tristă gândindu—se că acelea erau clipele de pe urmă ale lui Wolfert. Amy plângea la capul patului tatălui ei. Jupâneasa Webber se apucă de croşetat ca să—şi ascundă durerea.
—Scrie—mi iute testamentul, zise Wolfert. Îmi simt sfârşitul aproape.
Avocatul desfăşură o bucată de hârtie şi se pregăti să scrie.
—Las moştenire toată ferma mea, începu Wolfert cu voce slabă.
—Te referi la câmpurile pe care primăria o să construiască drumul? îl întrebă avocatul.
—Aşa—i, spuse Wolfert, îngropându—se la loc în pernă.
—Ei bine, cine va moşteni bucata aia de pământ va deveni unul dintre cei mai bogaţi oameni de prin părţile astea, zise avocatul.
Un licăr de lumină apăru în ochii lui Wolfert.
—Nu mai spune! zise.
—Vorbesc serios. Când câmpurile alea vor fi împărţite în loturi de casă, oricine le stăpâneşte va fi foarte, foarte bogat.
—Adevărat? spuse Wolfert. Atunci cred că n—o să—mi fac testamentul chiar acum.
În clipa aceea, Wolfert începu să se înzdrăvenească. În câteva zile îşi părăsi camera. Dn curând făcea planuri pentru străzi şi pregătea actele pentru loturile de casă.
Avocatul, în loc să—l ajute să—şi facă testamentul, îl ajutase să facă avere. Pe toate câmpurile lui se ridicară case şi, de atunci înainte, în loc de verze, Wolfert culese bani.
Îşi extinse propria casă până ce ajunse cea mai mare din cartier. Şi în curând fu plină de nepoţei cu obraji bucălaţi.
În sfârşit, visul de aur al lui Wolfert Webber împlinise.

